

MINECRAFT LEGENDS™

HÁVARAT PIGLINÚ

KIO KAN

MATT FORBECK

Copyright © 2023 Mojang AB. All Rights Reserved.
Minecraft, the Minecraft logo,
the Mojang Studios logo, and the Creeper logo
are trademarks of the Microsoft group of companies.
Translation © Jan Mrlík, 2025
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Děj této knihy je fiktivní. Jména, místa,
postavy a události
jsou výsledkem autorovy představivosti nebo jsou užity
smyšleně. Jakákoli podobnost se skutečnými osobami, ať
živými, či mrtvými,
událostmi nebo místy je zcela náhodná.

Z anglického originálu
MINECRAFT legends – RETURN OF THE PIGLINS
vydaného v roce 2023 nakladatelstvím Random House
Worlds,
an imprint of Random House,
a division of Penguin Random House LLC, New York.
přeložil Jan Mrlík
Redakční úprava Otilie Grezlová
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2025
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-479-3

*Pro Ann, Martyho, Lauru, Pata, Nicka, Kena a Helen,
kteří mi vždycky ukázali, jak se nejlépe pobavit.*

PROLOG

„Kde je Kritten?“ Velký Bungus řval, až se to neslo ozvěnou po celém primitivně postaveném trůnním sále rozpadající se piglinské bašty. „Potřebuji, aby předvedl, jak moc je chytrý, a potřebuji to okamžitě!“

Bungus coby vůdce snad nejpočetnějšího – a možná i nejsilnějšího, ale to nebylo jisté – klanu piglinů v Netheru rád dával příkazy a vyžadoval, aby se na ně reagovalo ihned. Nevybojoval si cestu k nejvyššímu postavení v klanu tím, že by podřízeným piglinům dovoľoval nerespektovat své požadavky, i kdyby byly sebesměšnější. To, že se mu Kritten zřejmě znovu vyhýbal, pokud se přímo neskrýval před jeho spravedlivým hněvem, vůdce klanu rozzuřilo tak, že se mu krev vařila jako láva z jezera, která probublávala průvalem ve zdi bašty.

„Vždyť ho nepotřebuješ!“ namítal Uggub nabroušeně. „Máš přece mě!“

Bungus vrhl postranní pohled na mohutného a tupého piglina. „Ty ale nejsi chytrý! Jenom silný! Takový malér, do jakého jsme se teď dostali, se nedá vyřešit svaly. Na to potřebujeme bystrý rozum. Chytrého Krittena!“

Uggub zavrčel hlasitěji, protože se vztekal kvůli ponižující myšlence, že ryzí odvaha nepostačuje k vyřešení každé

potíže. „Svaly pro tebe získaly tuhle baštu! Svaly ji taky dokážou udržet.“

Bungus seskočil z hrubého kamenného trůnu a hřbetem ruky praštil Ugguba do obličeje, až silák skončil na podlaze. „Pomohly ti svaly proti tomuhle? Co?“

Uggub se zvedal ze země a mnul si čelist. Mračil se na Bunguse tak ukrutně, jako by samotným pohledem mohl prorazit piglinskému vůdci lebku.

Bungus na něho zafrkal. „Venku se po Netheru potuluje až moc takových, kteří by nás dokázali pobít! A velká spousta piglinů by chtěla to, co máme my. Na to, abychom je zastavili, jen svaly stačit nebudou. Hradby téhle bašty nás proti všem neochrání! Je jich strašně moc! Potřebujeme chytré hlavy.“

Když se Kritten doslechl, jak důrazně se Bungus domáhá jeho pomoci, usoudil, že by možná stálo za riziko přetrpět vůdcův hněv. Postavou neporovnatelně menší piglin si upravil pláštěnku, vysoukal se ze skryše za Bungusovým trůnem a skočil do paprsku světla, který dopadal do síně dřevou střechem chatrné bašty.

„Já mám rozumu dost!“ ozval se Kritten zřetelně a slibně, a pokud se přitom ustrašeně třásl, tak jen maličko. „Mám právě takovou chytrost, jakou potřebuješ, zrovna tuhle ve své hlavě. Dokážu ti pomoci!“

Bungus se otočil jako na obrtlíku a hřbetem ruky praštil přechootného piglina tak, že odletěl na opačnou stranu než Uggub. Kritten, velikostí ani ne poloviční oproti mohutnému Bungusovi a jen o něco menšímu Uggubovi, se kutálel po podlaze jako okousaná lebka, dokud se nezarazil o vzdálenou stěnu sálu. Chvilí zůstal omráčeně ležet, zmatený nečekaným obratem osudu.

Kritten prudce potřásl hlavou, aby se vzpamatoval. „Co jsem provedl?“

Bungus se k němu plížil s mohutnýma rukama zaťatýma v pěst. „Nejde o to, že bys udělal něco špatně! Potíž je v tom, co jsi vůbec *neudělal!*“

Kritten se krčil v rozložitém stínu vrhaném mocným vůdcem, který se nad ním hrozivě tyčil. „Snažil jsem se!“ namítal. „Ty víš, že jsem se snažil!“

„Snažit se ale nestačilo!“ zadupal Bungus nohama v holínkách. „Já se můžu snažit tě nerozmáčkout. A taky se mi to nemusí podařit!“

„Pomáhal jsem ti získat tuhle baštu!“ křičel vystrašený, ale přece ještě poněkud vzdorný Kritten. „A pomáhám ti, aby sis ji udržel.“

„Tak ty nám pomáháš udržet baštu?“ zachrochtal Uggub. „Ale když se to nepodaří, tak nám ji nějakí jiní piglini seberou!“

Bungus se až zajíkl při myšlence, kterou Uggub konečně vyslovil nahlas: opravdu hrozí takové oslabení Bungusova klanu, že by ho nějaký jiný piglinský kmen dokázal vypudit z téhle bašty? Nebo ještě něco horšího?

Bylo by to jediné spravedlivé, pomyslel si Kritten. Bungus přece tuhle baštu získal úplně stejným způsobem.

„To nikdy!“ rozkřikl se Bungus na Ugguba. „To se nikdy nestane! Nikomu ji nepřepustíme!“

Uggub pohrdavě zafuněl. „Tohle říkal i Grungert předtím, než jsi mu baštu sebral! Tak to mezi pigliny chodí. Bereme jedněm, aby to jiní nesebrali nám.“

Bungus nehodlal nic takového připustit. „Tentokrát tedy ne! Nás o baštu nikdo nepřipraví. Mně ji nikdo nevezme!“

Uggub na poněkud většího piglina pochybovačně zafrkal. „A v čem jsi tak moc jinačí?“ Kritten pochopil, že v mohutné lebce toho hlupáka už klíčí semínko zrady.

Bungus bodl masitým zjizveným prstem směrem ke Krittenovi. „Protože tady ten chytrolín tomu zabrání! Najde

nějaký způsob, jak se dokážeme ubránit. Aby tahle bašta zůstala i dál naše.“

„Naše?“ Kritten zavrtěl hlavou a napadlo ho, jestli zrádné úvahy bující v Uggubově hlavě náhodou nenakazily i jeho vlastní myšlení. „Chceš říct tvoje, ne?“

Bungus se uchechtl „Teď už nejde jenom o mě. Vůbec nejde o mě. Jde o nás!“

Uggub svařtil obočí, jak se v tupé hlavě pokoušel sesumírovat, o čem Bungus mluví. Pokud šlo o přemýšlení, nebyl tenhle brutální trouba zvlášť zběhlý. „Jak jsi na to přišel?“

„Kdybych padl, padl by se mnou celý klan. Nemáme dostatek piglinů, aby bránili tuto pevnost sami, beze mě! Teď už ne. A když nemáme dost piglinů...“

Kritten dořekl vůdcovu větu, i když daleko tišším hlasem. „... ostatní piglinské klany na nás zaútočí a zlikvidují všechny, které tady najdou.“

I když Kritten mluvil opravdu tiše, přece se jeho hlas ozvěnou rozezněl po celé mrtvě tiché síni.

Dokonce i Uggubovi došlo, že má Kritten pravdu, což toho omezeence zmátlo ještě víc. Otočil se k malému piglinovi a zatvářil se hněvivě. „Tak co s tím hodláš dělat, ty chytráku?“

Kritten ztuhl a zatěkal pohledem k jedinému východu z trůnní síně. Před dveřním otvorem stáli na stráží dva silně ozbrojení piglinové a předstírali, že neposlouchají, co se mluví uvnitř. Kolem nich by Kritten nedokázal projít.

Protože byl v pasti, vyskočil na nohy a postavil se proti Bungusovi. Dělal, co mohl, aby se přitom netřásl strachy, což se mu ale vůbec nedařilo. V nejlepším případě mohl doufat, že se jeho třes dá zaměnit za projev zlosti. „Myslíš, že jsem o tom nepřemýšlel? Udělal jsem všechno, co jsem mohl. To není moje chyba!“

Bungus vykročil proti Krittenovi, ale malý rádce spěšně vysvětloval, jak to myslel. „Není to ani tvoje chyba!“

Studoval jsem, co se stalo s posledními pěti klanovými vůdci, kteří ovládali tuhle baštu, a ani jednomu z nich se nepovedlo zabránit porážce!“

Bungus píchl Krittena masivním prstem do hrudi a přitlačil ho ke zdi tak tvrdě, až rádce zabořilo u srdce. „Za ty potíže můžeš možná ty. Možná za ně můžu já. Tak nebo tak, máš poslední šanci, jak to dát do pořádku.“

„A když to nedokážu?“ Krittena už unavovalo, že s ním jednali takhle mizerně. Spolupracoval s Bungusem hodně dlouho a nebylo to špatné partnerství, oběma přinášelo prospěch. Díky němu získali tuhle baštu a pracovali na tom opravdu hodně dlouho – pokud si Kritten vzpomínal, tak vlastně pořád. Nakonec se jim to podařilo, ale co bude dál?

Bungus si přejel palcem přes krk až na rameno. „Tak odsud vypadneš! Půjdeš do Netheru a zůstaneš odkázaný jen sám na sebe!“

Kritten couvl, co mu zeď za zády dovolovala, což nebylo mnoho. „Ale to je rozsudek smrti! Hoglini tam venku mě sežerou zaživa!“

Bungus zachrochtal. „Aspoň se najde někdo, komu budeš konečně k něčemu dobrý!“

ZOO

Jako správce zoologické zahrady jsem absolutně selhal, mudoval Farnum, když putoval Overworldem. Byl tuze rád, že nikdo nemůže slyšet, jak se doznává k tomu, co si o sobě opravdu myslí. Už tak bylo dost těžké udržovat před přáteli zdání, že je všechno v nejlepším pořádku, aby se k němu nakonec neobrátili zády. Ovšem sám sobě dost dobře lhát nemohl.

Vysoko na obloze, která byla skoro bez mráčku, viselo slunce a svítilo na Farnuma pochodujícího mírně zvlněným terénem, který se táhl k horskému pásmu kousíček od města, kde prožil skoro celý život. Všude kolem se pohybovala všemožná zvířata, spásala bohatou travu a přeplavávala blízkou řeku. Důkladně je studoval a všechna je znal – možná až trochu moc důkladně.

Proto není vůbec dobré, že jsem si jako povolání vybral zrovna vedení zoologické zahrady.

Potíží nebyla v tom, že by Farnum neměl rád zvířata. Pokud šlo o ta v jeho zoo, postavil jim výběhy s přístřešky a vedlo se jim daleko líp, než kdyby zůstala ve volné přírodě. Když už se musela vzdát svobodného života a možnosti běhat, kam je napadlo, zdálo se jen spravedlivé, aby jim zařídil nové domovy, jak nejlíp to šlo.

Problém spočíval v tom, že jeho zoologická zahrada byla dost malá, protože v ní choval jen taková zvířata, jaká pozoroval teď při své cestě – obvyčejné běžné tvory, které si každý mohl prohlédnout ve volné přírodě, k čemuž stačilo vypravit se pěšky kousek za město. Jediný přínos, který jeho zoo nabízela návštěvníkům, bylo pohodlí při pozorování chovaných mobů.

Farnum si byl vědom, že právě tohle je největší nedostatek jeho podniku, nevěděl však, co by s tím mohl dělat. Původně neměl v úmyslu otevřít vlastní zoologickou zahradu, ale nějak se stalo, že ji teď měl na starosti.

Začal s tím, když byl jednou na výletě zrovna jako dnes a narazil na poraněnou lišku. Takováto zvířata se obvyčejně vyskytovala jen v tajgových biomech, takže tahle se musela zatoulat hodně daleko od domova. Za normálních okolností by vůbec nebyl schopen takové zvíře polapit holýma rukama, ale protože byla zraněná, dovolila mu, aby ji vzal do náručí a odnesl domů, kde ji mohl ošetřovat, dokud se neuzdraví.

Jakmile Reynard – jak lišku pojmenoval – byla zase úplně v pořádku, pokusil se ji Farnum vypustit zpátky do divočiny, jenže liška nechtěla odejít. Pořád se potulovala kolem jeho domu a žebrała o sladké bobule. Nakonec Farnum podlehl a vzal ji domů. Nemohl ji ale nechat chodit volně po domě, protože se potulovala sem tam a neustále mu přenášela věci, a tak jí postavil při domě velkou ohradu.

Plot kolem jejího výběhu měl sloužit spíš k tomu, aby lidé nechodili k lišce, než aby Reynard nemohla utéct z města. Jakmile sousedé zjistili, že ve městě žije liška, přicházelo jich stále víc, aby se na ni podívali zblízka. Konečně se některý z nich Farnuma zeptal, jestli by mu mohl něco darovat, aby přispěl na její péči. Zanedlouho mu v hlavě vykvetl nápad zřídit zoo jako oficiální místo a kolem liščího výběhu začal budovat další ohrady.

Naneštěstí měl velké potíže s opatrováním vzácných a exotických tvorů, jimiž by obohatil svou zoologickou zahradu. V té době měl kromě Reynard ve výběžích jenom krávu, osla, párek ovcí, králíka a želvu – prostě zvířata, která se toulala kolem města docela běžně.

Nemohl se tedy divit, že o ně nikdo nejevil valný zájem.

Navzdory tomu vynakládal Farnum velké úsilí, aby každému ze svých chovanců zařídil útulný domov, živil je a opatroval. Nepovažoval to za nějaké podnikatelské rozhodnutí, prostě to byla práce potřebná k tomu, aby se tahle ztracená zvířata cítila dobře, a když nechtěla odejít, neměl to srdce je odhánět.

Ovšem když zůstávala u něho, považoval za svou povinnost je krmit a dary pro jeho zoo brzy ustaly. Pokud se mu rychle nepodaří získat do zoo nějakého nového, vzrušujícího tvora, bude muset volit mezi tím, zda má živit zvířata nebo sebe.

Při té myšlence mu zakručelo v žaludku. Nadhodil si na zádech vodotěsný batoh a uvažoval, jak dlouho by měl ještě jít, než ho otevře a dopřeje si svačinku.

„Ještě že je dnes tak krásně,“ řekl nahlas, i když nikde poblíž nebylo živé duše.

A tu zahlédl jeskyni či vchod do ní – široký otvor černající se v úpatí jednoho z kopců. Při tom pohledu mu tuhla krev v žilách.

Farnum ještě nikdy nedošel takhle daleko od domova. Určitě ne od té doby, kdy ho jako ještě malého potkala ta nehoda, že se ztratil v Podsvětí, jak říkával všemu, co leželo pod povrchem země. Měl rád městečko, kde žil. Cítil se tam pohodlně a bezpečně a všude kolem sebe měl sousedy, které znal odedávna. Dokud se neobjevila potřeba najít nová zvířata do zoologické zahrady, nikdy neměl zvláštní nutkání z města odcházet.

Ale právě kvůli nutnosti získat další – a méně obvyklé – exponáty do zahrady se vydával na stále delší cesty. Chápal, že objevit opravdu výjimečného tvora by vyžadovalo pátrat ještě mnohem dál, a pozvolna se k tomu chystal. Říkal si, že prochodit vzdálenější okolí města by mohl být dobrý začátek.

Ovšem patřilo k tomu i prozkoumávání jeskyní? Co kdyby prostě zůstal venku, kde viděl široko daleko kolem sebe a mohl utéct, kdyby ho ohrožovalo něco nebezpečného? Hrozná zkušenost z mládí se týkala právě toho, že se ztratil v podzemí, a nechtěl ten zážitek opakovat.

Jenže, mudroval, jeskyně vlastně není opravdové Podsvětí, no ne? Je to něco jiného, než kdybych musel kopat, abych se do ní dostal. Leží rovnou přede mnou, otevřená zbytku světa.

Tak docela tomu nevěřil, ale poháněla ho zvědavost, co by mohl v jeskyni objevit, a trochu v něm otupovala strach před tím, co by v jeskyni mohlo objevit jeho.

Vlastně trochu proti jeho vůli ho nohy nesly blíž a blíž ke vstupu do sluje. *Podívat se tam zblízka, to je docela v pořádku. Sluníčko pěkně svítí a hřeje. Ze vchodu do jeskyně po mně přece nemůže nic z Podsvětí jen tak chňapnout a chytit mě, že?*

Dělal, co mohl, aby té úvaze uvěřil; příkrádal se blíž a blíž k ústí dutiny v kopci a každý krok jako by ho zabolet. Připadalo mu, že se tak šourá celý den, než konečně stanul v samotném vchodu a zíral do jeskyně.

Otvorem padalo dovnitř sluneční světlo a ozařovalo první metry skalnatého dna. Co leželo dál, to Farnum vlastně neviděl, jenom si všiml, že dutina je podstatně větší, než doufal, že bude. Jestli chce zjistit, co by mohlo žít uvnitř, musí jít dál.

Jen nevěděl, zda se k tomu přiměje.

Vytáhl z batohu pochoděň, zapálil ji, zvedl vysoko nad hlavu a nakláněl se dovnitř. Odhadl, že jeskyně se táhne mnohem dál, než kam dosvítí plamen pochodně. Naklonil hlavu na stranu a usilovně napínal sluch, jestli nezaslechne zvuky, které by nasvědčovaly, že uvnitř něco žije. Slyšel jen odněkud z dálky slabé zurčení vody.

Ztuhl na prahu a nedokázal přinutit nohy, aby udělaly první krok do nitra dutiny, i když se o to hodně snažil. V uších se mu čím dál silněji ozýval tlukot vlastního srdce, který přehlušoval všechno ostatní. Mocně na něho doléhala touha otočit se na patě a uhánět zpátky domů. Vlastně už se smířil s tím, že jí nedokáže dlouho odolávat.

Potom zaslechl, že se k němu zezadu blíží nějaké kroky.

VÝPRAVA

Nejdřív ze všeho Farnuma napadlo utéct, ale protože to něco přicházelo zezadu, znamenalo to, že by se musel rozběhnout do jeskyně. Pořád se však nedokázal vyrovnat s představou, že by se ponořil někam do tmy, tak radši upustil pochodeň na zem a otočil se, aby čelil tomu, co se k němu blíží.

„Farnume, jsi to ty?“ zavolal na něho povědomý hlas. „U Netheru, co děláš až tady?“

Farnum se rozesmál. Neplížil se k němu creeper, kostlivec ani žádný jiný hrozný tvor – ti se za denního světla stejně nemohli objevit, ale ze samého strachu jako by zhlouppl.

Kdepak, byl to jeho kamarád! Přítel, kterého neviděl už hodně dlouho. „Grincharde! To jsi ty!“ Všechn strach ho hned opustil, vrhl se k průzkumníkovi a měl co dělat, aby se úlevou nerozplakal.

„Kdo jiný by to mohl být, ty blázne?“ Grinchard se pochechtával, když ho Farnum objímal.

Majiteli zoologické zahrady se velmi ulevilo, když viděl kamaráda cestovatele, a tak si ani nevšiml, že je tu ještě někdo další.

„A nepřišel sám!“ řekla Mycra a vykroukla Grinchardovi přes rameno. Obešla ho zprava a přidala se k objetí, takže

všichni tři utvořili malebnou skupinku. „Jsem tak ráda, že jsme tě našli!“

Farnum o krok couvl a na oba se usmíval, šťastný, i když trochu zmatený. „A proč jste mě hledali?“

„Za to můžu já,“ přiznával se Grinchard. „Zrovna jsem se vrátil z poslední výpravy a chtěl jsem se co nejdřív potkat se starými kamarády.“

„Takže napřed zašel za mnou a pak mě vytáhl s sebou,“ dodala Mycra.

„A šli jsme k tobě,“ dokončil Grinchard.

Farnum přikývl, protože už bylo všechno jasné. „Jenže jsem nebyl doma!“

Grinchard se zasmál. „No, nebyl. A to mě úplně šokovalo, ale Mycru to zase tolik nepřekvapilo.“

„Vyprávěla jsem mu, jaké máš starosti se svou zoo,“ vysvětlovala Mycra. „Jak chodíš kolem města a doufáš, že najdeš další zvířata, která bys přidal do zahrady.“

Grinchard se rozhlížel po známé okolní krajině, táhnoucí se všude kolem. „Musel bys zajít o moc dál než jenom sem, abys narazil na něco opravdu zajímavého.“

Farnum se rozpačitě pousmál. Pořád ho velmi těšilo, že vidí své kamarády, a tak poslední poznámku nebral nijak ve zlém. „Ale to jste nemuseli chodit až sem, abyste mě našli.“

„To je pravda, ale nechtělo se mi čekat,“ pokrčil Grinchard rameny. „Navíc bude brzy tma.“

„To ti není podobné, že ses takhle pozdě zatoulal hodně daleko od města,“ přidala se Mycra. „Měli jsme strach, jestli se ti něco nestalo.“

Farnumovi se sevřel žaludek obavami. „Doufám, že jste nedali dohromady celý pátrací oddíl!“

Mycra ho šťouchla do ramene. „Žádný strach, hledali jsme tě jenom my dva.“

Grinchard obrátil oči v sloup. „Říkal jsem jí, že jestli tě nenajdeme my, sotva by to dokázal někdo jiný.“

Grinchard tedy vůbec neuvažoval o tom, že by po Farnuovi mělo pátrat víc lidí, což mohlo majitele zoo dost zamrzet, kdyby mu příchod přátel nepřinesl takovou úlevu. Když se tehdy jako kluk zatoulal do Podsvětí a ztratil se, vydalo se ho hledat celé městečko. Tu hroznou příhodu si pořád živě pamatoval. Poslední, oč stál, bylo poskytnout záminku všem lidem ve městě, aby o té události začali znovu mluvit.

Mycra se rozhlížela po části jeskyně, kam dopadalo světlo zvenčí. „Takže když už jsme tě našli, měli bychom se vydat zpátky domů. Jestli vyrazíme hned, stačíme se vrátit do tmy. Já bych se v noci radši venku moc netoulala.“

Farnum na to vděčně přikyvoval hlavou. „Vy jste opravdu nejlepší kámoši, jaké si člověk může přát.“

„Tak si to dobře zapamatuj, až po tobě příště budeme něco chtít!“ odpověděl Grinchard a zasmál se.

Legračníci na tom bylo, že Grinchard jen velmi zřídka kdy od někoho něco potřeboval. Neměl ani vlastní dům. Obvykle spával venku pod hvězdami, nebo si postavil malou chatku, když ji náhodou potřeboval. Jediným jeho majetkem, jehož si považoval, byl meč, který mu sloužil k obživě, protože nabízel ochranu každému, komu přišla vhod.

Grinchard často mizel na celé týdny, ba měsíce v kuse, ale vždycky se nakonec ve městě zase objevil. Často se vracel s něčím víc než jen s příhodami ze svého putování, ale i ty samy bývaly natolik úžasné, že si nikdo nikdy nestěžoval.

„Pořád ještě nechápu, jak jste mě mohli najít,“ řekl Farnum a mrknul po vstupu do jeskyně.

„Časem se ze mě stal hodně dobrý stopař,“ vysvětlil Grinchard. „To bys ale zjistil jedině tehdy, kdyby ses se mnou vypravil do divočiny. Nechával jsi za sebou stopu zřetelnou jako silnice.“

„A to je špatné?“

Mycra se usmála. „Vlastně ani ne, když se chceš nechat najít.“

Farnum se znovu podíval do otvoru jeskyně a vzdychl. Dlouho se snažil sebrat odvalu prozkoumat tuhle dutinu, ale vhodná chvíle už pominula.

„Ale třeba by se někdy mohlo stát, že bys nechtěl, aby za tebou zůstala taková stopa, ne?“ zeptal se Grinchard a rošťácky zamrkal. „Díváš se do té jeskyně, jako kdybys ji chtěl prohlásit za svou!“

Mycra na něho nesouhlasně pozdvihla obočí. „Zapomněl jsi, jak Farnum zabloudil v podzemí, když jsme ještě byli děti? Ztvrdl tam dole obklopený obsidiánem a nebyl schopný se vykopat.“ Starostlivě koukla po Farnumovi. „Jak dlouho jsi tam vlastně trčel?“

„Dva dny,“ odvětil Farnum a snažil se zapudit vzpomínky, které ho hrozily celého pohltnout. „Byly to dva dny.“

„Určitě se ti to zdálo o moc delší,“ řekla Mycra soucitně. „Jen si to představ: na tak dlouho uváznout tam dole v úplné tmě a ani nemít jak zjistit, kolik uplynulo času. A nevědět, jestli se odtamtud vůbec dostaneš...“

Z jejího hlasu bylo zřejmé, jak moc lituje toho, co Farnuma potkalo.

„Já si to nemusím představovat,“ opáčil Farnum. „Já jsem to zažil. Ale máš pravdu. Bylo to příšerné.“

Grinchard položil ruku na jílec meče a ušklíbl se. „Ale stalo se to přece už strašně dávno.“

To Farnuma na chvíličku zarazilo. „Pořád ještě z toho mám těžké sny.“ Všiml si, jak se Mycra tváří účastně, a tak rychle dodal. „Ale ne každou noc, chápete. Jenom sem tam.“

„Aha, tak proto se mnou nikdy nechceš jít na průzkumy,“ pochopil Grinchard.

„Ani nechceš dolovat!“ přidala se Mycra trošku zbytečně nahlas. Farnum s Grinchardem se po ní podívali. „No co? To je ta nejlejší věc na světě. On vůbec neví, oč přichází!“

„Ano, asi bys to opravdu měl někdy zkusit,“ obrátil se Grinchard na Farnuma.

„No tak, nemusíš ho přece zlobit,“ okřikla ho Mycra a omluvně se podívala po Farnumovi. „Já jsem to tak nemyslela, promiň. Někdy se nechám trochu unést.“

Pak se obrátila ke Grinchardovi. „Copak to nechápeš? Myslíš, že je takový pecivál od přírody? Proč si myslíš, že založil tu zoologickou zahradu místo toho, aby zkoušel něco, co by ho přimět vyjít z města?“

Grinchard pokrčil rameny. „Ty i já chodíme po světě a zažíváme všelijaká divoká dobrodružství. Touláme se široko daleko. Nacházíme a plníme vzrušující úkoly a lidi nás za to pořád chválí. Mně prostě nejde do hlavy, že on nikdy nevytáhne paty. Prostě je stejný jako většina lidí tady.“

Farnum už otevíral ústa, aby protestoval, ale Mycra ho předešla. „To ale není fér!“

„Jak myslíš,“ pokrčil Grinchard rameny. On o tom zjevně nepochyboval. „Tvrdne tady už tolik let, poskakuje kolem té takzvané zoologické zahrady, kde má jako největší exoty zvířata, která najdeš na každém statku.“

„Hele, počkej,“ ozval se Farnum. „To je možná pravda...“

„Jenže to všechno má původ v tom traumatu z dětství,“ nedala se Mycra a dál kamaráda bránila. „Ta hrozná nehoda ho pronásleduje až do dneška! Myslíš si snad, že se dá jen tak lehce zapomenout na to, co má v sobě tak hluboko zakořeněné? Že jen tak půjde předvádět nějaké pochybné hrdinství a rozběhne se do neznáma?“

„Hej, počkejte chvíli,“ vykoktal Farnum a konečně se mu podařilo Mycru zarazit. „Ano, možná mám po té nehodě v Podsvětí už roky nějaké trauma. Ano, kvůli tomu se bojím toulat se po světě jako vy dva. Ale to neznamená, že jsem k ničemu! Nebo snad ano?“

Grinchard i Mycra se naráz zahleděli jinam, jako by v těch místech nacházeli jakési fascinující věci, které jistě

jen náhodou ležely přesně v opačném směru, než stál Farnum. Tomu chvilku trvalo, než si uvědomil, že mu ani jeden nehodlá odpovědět, a to ho zklamalo ještě víc. „No tak?“ pobízел je.

„Samozřejmě že ne,“ vybrebtala Mycra.

„To nemůžeme tvrdit,“ odpověděl Grinchard opatrně.

„Tak kdo to může tvrdit? Mám zoo, o kterou se musím starat. Nemůžu se jen tak z minuty na minutu sebrat a odejít.“

Grinchard se mračil, protože si v té věci nebyl příliš jistý. Nicméně byl ochoten v tématu pokračovat. „Když jsme přicházeli, viděl jsem, jak koukáš do té jeskyně. Skoro jsi vyskočil z kůže, když jsem ti řekl ahoj.“

Farnum v rozpacích zrudl. „A co?“

Grinchard pokrčil rameny. „Takže bys možná měl jít dovnitř.“

Krev, která se předtím nahrnula Farnumovi do lící, se náraz vytratila. „Cože, teď?“

„No ano, vždyť jsme tady s tebou.“ Grinchard se donutil k uklidňujícímu pousmání. „Teď je ta nejlepší chvíle, nemyslíš?“

Farnum rychle v duchu pátral po nějaké výmluvě, která by ho z ošidné situace vyvedla. „Neříkali jste, že je načase se vrátit? Začíná být dost pozdě.“

Grinchard se zasmál. „To říkala Mycra. Já ne.“

Farnum se podíval na Mycru, jako by od ní čekal pomoc. Podívala se na oblohu a sykla mezi zuby. „Snažila jsem se ti nabídnout snadný způsob, jak se odsud dostat. Ještě není tak pozdě. Záleží ale na tom, jak moc je ta jeskyně velká a jak daleko do ní budeme chtít vlézt.“

Farnuma svým vysvětlením napřed zklamala, ale pak se rozčílil. „Takže když se nevydám na nějakou bláznivou výpravu do nejtemnějších a nejhlubších koutů světa, tak jsem ztracený případ, ano? A už napořád? To si o mně myslíte? To mi tedy nepřipadá vůbec fér.“

Mycra soucitně pokrčila rameny. „Tak to přece není. Opravdu ne. My tě i tak máme rádi, Farnume.“

„Přišel jsem za tebou jen proto, že tě rád vidím,“ dodal Grinchard a usmíval se, jako by Farnuma vybízěl, aby na to všechno zapomněl.

Farnuma napadlo, že by od nich mohl rovnou odejít a svou zlost vzít s sebou. Cenil si toho, že ho šli hledat, ale nesnášel, když se k němu lidé chovali tímto způsobem – zvlášť když to byli kamarádi.

Mohl na ně začít rvát a posílat je pryč, aby ho nechali na pokoji. Ale co kdyby se opravdu obrátili a vlekli se zpátky do městečka a on by s nimi možná už v životě nepromluvil? Ještě horší by bylo, kdyby s nimi přece jen chtěl mluvit, ovšem oni už by ho nepovažovali za kamaráda.

Střídavě se na oba mračil, ale v jejich očích nenacházel odsudek, kterého se obával. Dívali se na něho s opravdovým znepokojením.

Skutečně o něj měli starost. Takže i kdyby s nimi nešel, určitě by mu to odpustili.

Jenže odpustil by někdy sám sobě?

Našpulil ústa jako před lety, když se jako děti škorpívali, a nakonec promluvil:

„Tak dobře,“ řekl s hlubokým povzdechem. Možná to byla dvě nejtěžší slova, jaká musel v životě vyslovit. Chápal, že jakmile je vypustil z úst, už je nemůže vzít zpátky.

„Dobře?“ opakoval Grinchard trochu zmateně, protože si nebyl jistý, jestli Farnum chce skončit s jejich kamarádstvím nebo ne. „Dobře co?“

Farnum se trochu nahrbil. Dospěl k rozhodnutí, které bylo opravdu těžké. Chtěl ho teď ještě přimět, aby jim to vysvětlil? „Dobře, půjdeme tam.“ Čekal, až jim význam těch slov dojde, ale trvalo to nějak dlouho. „Jdu s vámi!“

„Půjdeš s námi?“ podivil se Grinchard, jako by tomu nevěřil.

„Jdeš do toho?“ hlesla Mycra ohromeně.

„Ano, jdu.“ Farnumovi se částečně ulevilo, že nakonec s kamarády podnikne něco takového. Konečně bude čelit dlouho dotírajícímu strachu z Podsvětí. Pro jednu udělá něco, čeho se tolik bál.

Současně se ovšem sám sobě divil, do čeho se to u všech všudy namočil.